

MOTTO

Este posibil ca în baza lecturilor tale de până acum, și pentru binele amândurora sper că acesta este cazul, să te întrebi ce drac de *motto* este ăsta, lung cât o zi de post negru. Însă există și posibilitatea cazului contrar.

Prin urmare, dacă frecventezi slujbele de luni, miercuri, joi, vineri și duminică, dacă îți este necesar un ceas pentru a ieși dintr-un sens giratoriu ce, fatalmente, are cu o ieșire prea multe, dacă ești punctul terminus al credinței, dacă cuvântul retard apare mult prea des în discuțiile din jurul tău, dacă nu înțelegi lumea decât în alb și negru, erijându-te în instanță supremă pentru orice nuanță care s-ar putea găsi *in between*, dacă te ultragiază un spirit cu iz de blasfemie, fie el în *engrish*, argou, în arhaisme sau limbaj html, de asemenea, în cazul în care consideri că este un păcat mortal să pui cele sfinte sub lupa dubiului, în cazul în care orice părere contrară alor tale este nulă și neavenită, dacă pornești propriul jihad pentru orice ofensă adusă religiei tale și personajelor imaginare care o populează ori ești dintre cei care consideră necesară o cruce după fiecare trei cuvinte, dacă ai acceptat cu smerenie și umilință că cerurile, în înțelepciunea lor, nu au binevoit să-ți dea un IQ mai mare de 62,4, iar cultura ta generală, altminteri înspăimântătoare, cuprinde lectura a trei basme pentru copii, dintre care unul l-ai citit în dublu exemplar, precum

și capodopera cinematografică cunoscută sub numele de Titanic, dacă muzica rock este avatarul satanismului iar grăsanul ăla de cântă „*O sole mio*” nu-i va lua vreodată fața manelistului tău favorit, finalmente dacă cele câteva rânduri de mai sus le-ai buchisit într-o juma’ de oră și ți se par o insultă revoltătoare, atunci poate că-ți fac un bine îndreptându-te, în sfârșit, către *motto*-ul ce conține un sfat scurt, penetrant și lipsit de amabilitate:

„*N-o citi dacă ești prost!*”

PLÂNGEREA PENALĂ

Până în acel moment, inspectorul P avusese o zi foarte bună la muncă, chiar dacă orele se scurgeau în modul „pentru bugetari”, adică agonizant de încet și probabil întrutotul opus celui „pentru corporatiști”, în cadrul căruia secunde, minutele și orele zboară ca nebunele, de parcă ele, orele de la stat, ar fi știut că inspectorul aștepta să vadă cifra cinci a orologiului ce spânzura într-o rână pe un perete în blocstarturi. Întrucât se trezise dis-de-dimineață cu un tonus bun, soluționase un milion de chestii anterior momentului fatidic mai sus amintit, aproape toate de ordin administrativ, care va să zică rezolvase exact acel tip de probleme de care toată lumea, inclusiv el, fugea, deși asta însemna că programul fiecăruia, așadar și al lui, se aglomera până în clipa în care, nemaiputând fi amânate, problemele explodau cu furia erupției unui vulcan.

Pe la orele 9.20 deja trimisese rapoartele de activitate pe ultimele două săptămâni către comandantul șef și către procurorul C, trimisese o sumedenie de e-mailuri diverselor departamente ale direcției, dusesse la capăt cele câteva dosare pe care le tot amâna de ceva vreme, formulându-și propunerile într-un mod profesionist și totuși elegant, sau cel puțin așa îi plăcea lui să creadă, ce să mai, fusese un model de eficiență birocratică.

Înainte de a trece la următorul dosar, și-a permis un scurt moment de pauză. Evident, momentul de pauză însemna o cafea, un tutun, adică o plimbărică până la parterul instituției, din cauza legii anti-fumat în spații închise, mai însemna și o otheadă pofticioasă aruncată tinerei colege de serviciu la intrare, în fine, însemna o grămadă de lucruri pe care trebuia să le facă într-un timp scurt. Sau poate nu chiar atât de scurt, dar și cu câteva secunde sau minute mai în sus ori mai în jos fenomenul infracțional nu avea să fie eradicat. Da, inspectorul era unul dintre reprezentanții sistemului judiciar național, de câteva decade deja, momentul bine-meritat al retragerii fiind din ce în ce mai aproape, deși dacă lua în calcul faptul că orele, zilele, săptămânile, lunile și anii curgeau la modul bugetar, ar fi putut descoperi indicii temeinice că toate aceste unități de măsură a timpului complotau împotriva lui, ca și cum ar fi avut un al nu se știe câtelea simț (din moment ce nu știm câte simțuri pot ele avea), ce-i putea adulmeca nerăbdarea.

Eh, noroc cu pauzele de tutun, cu zilele oficiale libere, principal avantaj al lucrului la stat, chiar dacă un atare avantaj nu compensa pe deplin remunerația relativ mică primită lunar, de asemenea noroc cu colectivul, cu colegii de birou, a! și să nu uite, noroc cu procurorul C, care deși era un mucos abia ieșit de pe băncile școlilor înalte, eveniment ce ar fi putut avea drept consecință un nas purtat în albastrul cerului, cum mai văzuse de atâtea ori, era un mucos cu foarte mult bun simț și, mai ales și cu desăvârșire important, cu multă știință de carte. Era o mândrie pentru el, care lucra deja cu procurorul C de o bucată bună de timp, să audă din partea celui din urmă o vorbă de laudă, întrucât o asemenea apreciere venea de la un procuror

respectat nu numai de el, ci de întreaga Secție 8 Poliție. Nu puține fuseseră ocaziile în care colegii veniseră să-l felicite pentru norocul său, fiind spus mai mult printre dinți și în șoaptă frustrată că unii dintre ceilalți procurori nu erau nici pe departe la fel de omenoși sau de bine pregătiți.

Înainte de a-și lua mica pauză, inspectorul se lăsă cu întreaga sa greutate în spătarul scaunului, ducând mâinile la ceafă în mod evident satisfăcut. Aruncă o privire lipsită de interes prin birou, observând și uitând în același moment pereții coșcoviți pe ici pe colo, mica icoană din stânga lui, tomurile din biblioteca pe care, cu mândrie o spunea, el o încropise. Se șteau de-acolo cotoare groase, cu litere îngroșate, ce purtau titluri precum Codul penal, Codul de procedură penală, Codul penal adnotat, Codul de procedură penală, cu comentarii, doctrină și jurisprudență, titluri de căpătâi pentru el și nu numai. Codul era Biblia, și chiar dacă din când în când în forul său interior își puna, sfios și cu oarecare teamă, întrebarea dacă nu cumva era o mică blasfemie să confere cărților din biblioteca biroului un așa titlu, invariabil își răspundea că nu, în niciun caz nu se putea reține împotriva sa așa ceva, și că până și în circumstanțele cele mai agravante, în care un asemenea gând ar fi putut fi vreodată sancționat, tot ar fi fost un păcat atât de nevinovat încât nici măcar nu avea rost să-și mai bată capul cu el.

O curiozitate pe care o mai resimțise în nenumărate rânduri îi dădu ghes să arunce o privire peste următorul dosar, să ia un prim contact cu acesta, să se familiarizeze cu fapta, cum îi plăcea să spună. Luând pulsul dosarului pentru doar câteva secunde, avea să știe la ce să se aștepte

atunci când, plin de aplomb, urma să se întoarcă din scurta sa pauză și să porcească la desțelenirea cine mai știa căreia spețe încurcate. Inspectorul P va regreta profund și amarnic această mică curiozitate, pentru că nu-i putea spune în ruptul capului defect profesional, atâta timp cât nu este niciun defect profesional să te pregătești dinainte pentru greua muncă de investigație ce te așteaptă, din cauză că respectivul dosar îi va strica nu numai după-amiaza zilei ce începuse sub auspicii foarte bune, ci și multe alte după-amiezi, multe alte zile și, de ce nu, și multe alte nopți.

Toate astea pentru că el avea deprinderi profesionale demult formate, rodite și șlefuite până la perfecțiune de-a lungul unei meritorii cariere de organ judiciar, deprinderi ce îl ajutau ca de foarte multe ori să-și dea seama, încă de la momentul citirii primelor rânduri ale unei plângeri penale sau ale unei sesizări, ce fel de caz era acela, ce avea de făcut, cât de mult timp îi va fi necesar pentru soluționarea speței și stabilirea adevărului, cu alte cuvinte pentru instrumentarea în mod legal și profesionist a unui dosar.

Acum însă, simpla privire, mai mult decât suficientă pentru a ști cu cine și cu ce avea de-a face, aruncată asupra celor câteva cuvinte ce urmau după majusculele **“PLÂNGERE PENALĂ”** l-a îngrozit, pironindu-l de scaun, alungând orice gând din mintea sa, care ar fi vrut să se închidă, să tragă obloanele, să facă orice altceva, să uite ceea ce citise într-o fulgerare a ochiului deprins cu plângerile penale, rezon pentru care l-a și lăsat pe inspector în postura cunoscută sub expresia colocvială însă deosebit de elocventă de “cu gura căscată”.

La început, nu se putu mișca. Ar fi vrut să scoată un cuvânt,

un sunet, să se ridice și să meargă afară, la aer, trecând val-vârtej pe lângă frumoasa colegă în tură la intrare, să facă oricare dintre și toate aceste lucruri, dar voința îi fusese anihilată de doar câteva cuvinte pe care le citise aproape fără voia sa, dintr-o alunecare mai rapidă a ochiului pe pagină. Postura nefirească în care se găsea nu putea trece neobservată de colegii săi, însă pentru moment niciunul nu pufni în râs, nu se hlizi și nu îl luă camaraderește peste picior, deoarece niciunul dintre ei nu era în birou, fiecare fiind dus în treburile lui.

Perioada în care rămase ca lovit de ceruri se prelungi, suficient de mult încât să cuprindă întoarcerea colegilor lui, ce în mod sigur ar fi remarcat ca prim lucru figura de om năuc pe care o afișa. Așa că își impuse, printr-un efort mental colosal, să își revină, să redobândească controlul asupra corpului său, în principal asupra gurii rămase încă deschisă și în secundar asupra aceluia lob al creierului ce se încăpățâna să nu asculte ordinele transmise de celălalt lob, scopul urmărit fiind de a mai arunca o privire asupra dosarului ce deja începuse să prindă, cel puțin în mintea sa amorțită pentru moment, o culoare nefastă.

Ca într-un joc de-a v-ați ascunselea, își aruncă ochii asupra primei pagini, de altfel și cea mai importantă dintre toate, a plângerii penale, tatonând, înaintând încetul cu încetul, parcă ascunzându-se înaintea fiecărui cuvânt, folosindu-se de prima literă a acestuia ca de un paravan pe care însă, în mod inevitabil, trebuia să-l părăsească pentru a se arunca în necunoscutul ce trona înaintea următorului cuvânt, pe care la rândul lui urma să-l părăsească până când, într-un final de pe acum catalogat nefericit, avea să ajungă la

nefastele cuvinte ce îi stricaseră deja după-amiaza, ziua, noaptea, precum și digestia. Fără să vrea, parcurse terenul minat, infestat de cuvinte ce ascundeau în spatele lor aluzii și intenții, pe care din obișnuință profesională le categorisise deja ca fiind directe și nu indirecte, și ajunse, o dată în plus, la ceea ce în limbaj juridic se numea petitul plângerii, cuvânt care până la acel moment nu avusese niciodată o conotație negativă dar care acum, în lumina celor câteva rânduri abia parcurse, se transformase în principalul său dușman, în nemesis-ul său personal ce avea să-l bântuie așa cum se spunea în replicile filmelor hollywoodiene pe care le urmărea, adică *forever and ever*.

Petitul unei plângeri, al unei cereri adresate organelor penale sau instanței de judecată este partea edificatoare, este elementul de interes maxim al acesteia. Este nici mai mult nici mai puțin decât chintesența plângerii respective, pentru că în funcție de el, de petit așadar, petentul, adică solicitantul, cel care se adresează justiției, solicitând ajutorul brațului lung al legii, își face cunoscute pretențiile. Fără îndoială, nu se poate spune că restul cuvintelor așternute pe paginile ce alcătuiesc o plângere penală, numeroase îndeobște, ar fi lipsite de relevanță, nici pomeneală de așa ceva, însă din punct de vedere al ierarhiei, al importanței, al semnificației, nu se poate pune semnul egal între petitul unei plângeri și conținutul acesteia.

Or, tocmai acest petit este cauza directă a fiorului ce îl străbate pe inspector. Îl străbate de-a lungul și de-a latul autostrăzii cu o bandă pe sens, dar cu multe ieșiri laterale, reprezentată de coloana sa vertebrală, deja inflamatele celule nervoase transmițând semnale de alertă, ba nu,